

Výprava na sv. Martina 13. - 15. 11. 2015

Tak je to opět tady, další výprava, další víkend plný zážitků. Scházíme se na hl. nádraží v Olomouci kolem čtvrté hodiny (pochopitelně odpolední) v relativně vysokých počtech. Zúčastnili se: Vlastík, Luky, Prokop, Štístko, Kája, Davča, Martin, Kuba, Tonda, Adam P., Adam Š., Tadeáš, Šotouš, Vojta, Jenda, Upír, Matěj, Brácha a Já – tedy, dle mého skromného názoru, velmi slušná účast.

Dlouhá cesta vlakem se nese ve znamení vymyšlení mafiánských jmen pro všechny účastníky a považují za zajímavé zmínit, kolik lidí si přálo přezdívku Fat (tlustý) Tony či John. Předpokládám, že takový zájem se moci prohlašovat veřejně za špekouna, nikdo nečekal. Když se konečně dostáváme z vlaku, je už černočerná tma, ale i tak se víceméně nebojácně (až na pár strašpytláckých výjimek) vydáváme na cestu, zbytky strachu a únavy se potlačují jednoduše, nic jiného, než se dostat do vysněné chaty nám nezbyvá, nechceme-li zmrznout tohoto chladného pátečního večera.

Po přibližně dvaceti minutách chůze se dostáváme k první a také vlastně jediné větší překážce při cestě za jídlem a teplem – a tou je lyžařská sjezdovka, při použití mírně neformální mluvy bych řekl, že to byl ztrachtile poctivý krpál. Lidé trpí, fňukají, a zápolí s těžkými zavazadly a i přes těžkost výstupu se dostáváme až na vrchol, kde většina vlčat posiluje své zmožené svaly dopingem ... totiž tatrankami a jinými pochutinami s vysokým obsahem cukříku.

Odbýváme neustálé naléhání „Už tam budem?“ a snažíme se klidnit situaci o tom, že je to už vážně jen kousek ... což je mimochodem pravda, jen vlčata mají na podobné vzdálenosti obvykle jiný pohled. A konečně jsme tam! Ihned probíhá klasické ubytování, odpočinek a zkrmování večere. Většina dětí okamžitě chytá tzv. Druhý dech, tedy i přes relativně náročnou cestu jsou okamžitě zregenerovaní a ihned předvádí povyk a horlivou aktivitu.

Po krátké odpočinkové pauze se scházíme ve společenské místnosti a jsme svědky uvedení celovýpravové hry. Krom jiného i kvalitní příprava kostýmů sehrává svou roli a dokonce i rozdováděná vlčata pečlivě naslouchají.

Don je mrtev a 3 mafiánské rodiny – Grecco, Moriarti a Corleone zápolí o moc nad městem a celou oblastí. Zvítězí ten, kdo získá na svou stranu více členů Komise, která volí nového Velkého Dona. Kdo prohraje ... pro toho už není cesty zpět. Šéfové jsou Prokop, Štístko a rodinu Corleone představuje celé vedení společně.

První etapou je tzv. Mafiánské pexeso, hra intrik a paměti, kdy však velkou měrou působí i náhoda a štěstí jednotlivých mafiánů. Vítězem se stává rodina a odnáší si tak první cenné kontakty na členy Komise. Následně už se vypravujeme spát, protože se za dobu naší hry dosti připozdilo a další den, má být ještě náročnější.

A taky že ano, Jenda nás vykopává do zimy a mrazu sobotního rána na rozcvičku, která se po asi patnácti minutách mění na úprk přes přeháňkou. Po snídani se opět vydáváme ven, kde vládne skutečná zima (nebo jakožto člověk velmi citlivý na mráz mi působí větší potíže, než ostatním). Vysvětlujeme další etapu celovýpravové hry. Havarované letadlo v Mexiku ukrývá poklady a cennosti jednoho z členů ctihodné Komise, který je chce zpět, především pak zlaté azkécké sochy. Bohužel valná část cenností je už v držení místního gangu. Strhává se bitva, k překupníkům se občas připlazí zničený mafián s cennostmi, které má směnit. Starobylé střeby, hroty oštěpů a pěstní klíny se stávají symbolem zklamání pro obě rodiny. Nakonec po urputném boji a zapojení matematických kapacit Vojty se překupníci i mafiáni dávají do pořádku a hra dostává spád a končí vítězstvím Prokopa, nutno podotknout, že jen o opravdový vlásek.

Po obědě se pouštíme do rugby, kde se ukazují kvality nemilosrdného Šotouše. Obvykle vcelku drsná hra našťestí nekončí žádným brekem a má i slušný spád, byť je kapku složitě pro takového Káju být jen zpomalit například rozběhnutého Tadeáše.

Přesouváme se dovnitř, kde nás čeká další etapa – rodiny se postupně snaží vniknout do banky a získat kufřík s usvědčující účetní knihou. Tohoto úkolu se lépe zhostí Prokopův tým, který na rozdíl od Štístkovy rodiny nepobije všechny zaměstnance, kteří všechny informace ukrývali ve svých hlavách. Objevilo se několik povedených pokusů o mírumilovné proniknutí do vnitřních

prostor banky, bohužel vše nakonec skončilo krveprolitím.

Krom jiného bereme chleba, kterého jsme vzali přespříliš mnoho a hrajeme hru zvanou Elektřina, velmi jednoduchá, ale skvělá hra, kterou jsme vylepšili o pojídání chleba pro proherce. Při té příležitosti také vznikla myšlenka „topinkové párty“, jenž se odehrála po výpravě.

Čekal nás však ještě náročný další den, odjezdová neděle byla ve znamení posledních dvou etap, které měly rozhodnout o osudu oblasti. Nejdříve zde byl soud s jedním z vysoce postavených mafiánů, kterého měla rodina zachránit. Prokopův tým nedokázal nic provést a neústupný obžalovaný Tonda dostal 218 let ve vězení s nejvyšší ostrahou. Naopak Štístko a jeho úspěšný plán s předstíraným záchvatem v publiku zabral výtečně a vězeň byl odveden policii přímo před nosem. V tuto chvíli byl počet členů Komise pro obě strany naprosto totožný a každý věděl, že se blíží rozhodující etapa.

A přesně to se také stalo. Etapa, mírumilovně pojmenovaná jako Běžná Rutina, se týkala výběru „poplatků za ochranu“ - ovšem o běžnou rutinu se rozhodně nejednalo. Po vyčerpávajícím přebírání všemožných podniků ve městě na svou stranu velmi těsně zvítězila Štístkova rodina a zajistila si vítězství v celé výpravové hře! O rodině Prokopově se už historie nepídí, je však jisté, že její následný osud nebyl žádný med.

Úklid celé chaty byl pak poslední činností tohoto dne. Vše jsme uklidili velmi rychle a zkušeně, zasedli jsme k obědu a posléze se dali na cestu na nádraží v pekelném lijáku. Ten kdo po této zpáteční cestě nebude alespoň lehce nachlazený, je šťastný člověk. Navíc jsme se rozhodli, že raději půjdeme o jeden a půl kilometru dál, jinak bychom čekali více než půl hodiny na dešti. I přes naše zimou se chvějící ruce jsme rozdali výpravníčky, ohodnotili výpravu a vstoupili do vyhrátého vlaku, kde jsme konečně mohli nechat hlavám spočinout.

Myslím, že se výprava skutečně povedla, jen počasí nám mírně zkalilo naše jinak hezké zážitky. A příště se, jak doufám, se setkáme ještě v hojnějším počtu!

Pavel